

Bijeenkomst weerbaar opvoeden

Zondag 20 en 27 november hebben PPM en SMKK voorlichtingsbijeenkomsten georganiseerd in het kader van het project weerbaar opvoeden / voorkomen van radicalisering. Vooral veel vaders waren aanwezig om naar de inspirerende inleiding van Hassan Bouyazdouzen te luisteren.

De inleider begon zijn verhaal met de definitie van radicalisering. Hiervan bestaan vele interpretaties en misverstanden. Wat voorop staat is dat het niets met cultuur en/of religie heeft te maken. Een ander misverstand is dat radicalisering altijd tot terrorisme leidt. De inleider geeft als definitie van radicalisering:

“Radicalisme is een geesteshouding waarbij iemand de bereidheid heeft, om de uiterste consequentie uit een denkwijze te aanvaarden en die in daden om te zetten” (MinJus NCTB)

“Radicalisme is het actief nastreven en/of ondersteunen van diep ingrijpende veranderingen in de samenleving, die een gevaar kunnen opleveren voor (het voortbestaan)van de democratische rechtsorde (doel), eventueel met het hanteren van ondemocratische methodes (middel), die afbreuk kunnen doen aan het functioneren van de democratische rechtsorde (effect)” (AIVD, 2005)

Maar hoe ontstaat het dan wel? Aan elke vorm van radicalisering ligt een voedingsbodem ten grondslag. Die kan zeer divers zijn. Denk bijvoorbeeld aan gevoelens van frustratie, uitsluiting, discriminatie, maar vooral van onrecht. Het proces van radicalisering begint zodra mensen met onvervulde vragen hun antwoorden vinden in radicale ideologieën en zich deze eigen gaan maken. Deze voedingsbodem maakt dat mensen meer of minder gevoelig zijn. Mensen gaan op zoek naar antwoorden in hun omgeving of op internet. Het is daarom van belang dat die omgeving de juiste antwoorden geeft. De informatie die via internet of social media wordt verkregen bevat veelal de verkeerde vertalingen. Het is ook belangrijk om de teksten uit de Koran op de juiste wijze te vertalen/interpreteren en niet uit hun context worden gehaald.

Hoe kunnen we het tij keren?

Deze vraag stellen zich vele ouders en organisaties. Hier ligt vooral een taak voor de opvoeders: ouders (en sociale omgeving), onderwijs en moskee. Ieder van deze opvoeders kan op andere aspecten (emotionele, psychologische, religieuze en sociale) deze taak vervullen. Een aandachtspunt dat we niet uit het oog mogen verliezen is dat opvoeding in de Westerse wereld verschilt van die in de Oosterse wereld.

Ouders: hun rol is vooral het bieden van veiligheid voor hun kinderen. Zij geven het goede voorbeeld en wijzen hen de juiste weg naar eigen verantwoordelijkheid, leren hen de goede karaktereigenschappen en vergroten daarmee de weerbaarheid van jongeren. Om deze taak goed uit te oefenen is de dialoog tussen ouder en kind essentieel. Blijf met elkaar praten en daardoor op de hoogte van hetgeen er speelt, met wie de jongeren contact hebben ook via social media.

De rol van de moskee: Serieus aandacht besteden aan deze problematiek. Maak het bespreekbaar en bied jongeren de ruimte om erover te komen praten. Zorg voor imams die met de jongeren en met ouders deze problematiek kunnen bespreken, die de taal van de jongeren spreken.

In het begin van zijn inleiding ging dhr. Bouyazdouzen in op de redenen hoe jongeren in het radicale traject terecht komen; de zgn. voedingsbodem. Om het tij te keren is het voor jongeren essentieel om betere perspectieven te krijgen. Dan kunnen zij werken aan een mooie toekomst en groeien zij op tot goede burgers in ons land.